

:: Vladimir Gajšek

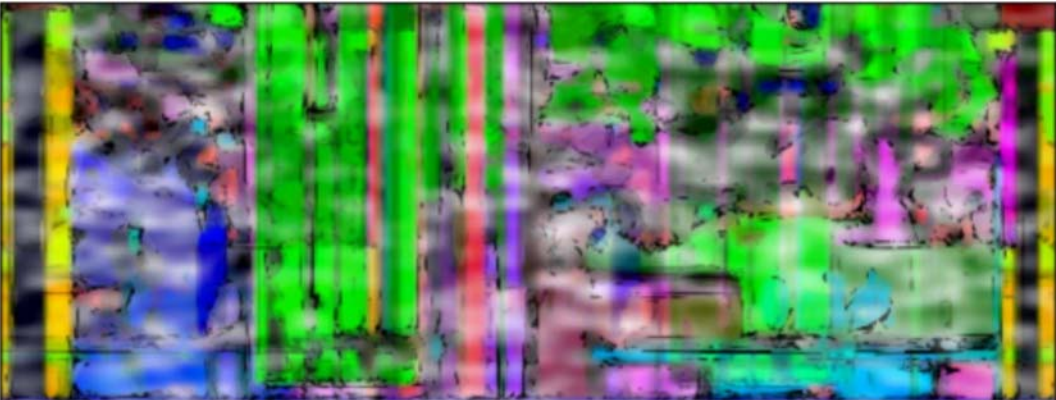
Ameriški sen

JUTRANJICE

Markus Peick

© **Vladimir Gajšek**

© [Intelyway](#), elektronski spletni medij za digitalno razširjanje umetnosti, razvoj kulture in napredek ustvarjalnosti

:: Vladimir Gajšek

Ameriški sen

JUTRANJICE

... potem ko je 11. septembra bilo prizadetega toliko gorja ameriški naciji, ne bo svetovna varnost več, kakor je bila: doslej je prvič kdo napadel od zunaj ZDA na ameriškem ozemlju in celo več, zadel je v srčiko velemestnega življenja, v uradovanje, v vojaško zgradbo ministrstva in v poslovni center, zato se postavlja vprašanje,

ni morje, ni harfa nebeških angelcev, ampak niti več brezumni strah, vse

zaradi divje

mrko prezrte

apokalipse, se postavljajo hiše domišljije, se postavlja vprašanje,

noč je imela svojo moč dno vznesenih zamisli in

vrvežavosti, to

hihitanje vej je, vejnati hihot

apokaliptične neučakljivosti in neizsanjane prikazni,

tuji gostje so preplavili s krvjo robove zgradb,

tuji gostje so pregrizli pojočo usodo,

ali pa je med zobmi zapela žvižgava žaga odhodov,

ničes na drugi strani, ki ni čez nikoli,

kdo vse so bile žrtve nedolžne,

kdo je terorist, ki pohujšuje v skušnjavah

sočloveka, a le tako, da se podlo in zvijačno v sovraštvu spravi

prisilno nadenj in ga pokuša uničiti, izmaličiti? ko je mržnje namreč

poln korec, se razlije katastrofična zavest čez rob pameti in se razlije v

racionalizacijo razvejičenega, objestnega, samoprepričanega zla,

zgodilo se je v torek, ah, na pepelnati torek, pred pepeljenjem, tisočkrat temnejšim od črne luknje,

in kaj neki vprašuje negotovost, kaj v mrkih zatonih nekaj dni, ki so se preprosto zdeli, kakor da se niso zgodili v sivem razbeljenem prahu.

ko sem videl, kako se rušijo sanje mimoidočih, o kako se poslavljajo,

o kako letijo mimo oken nebotičnika in se zadevajo kdaj ob
stene samomorilsko, privid, ki ga ne bi smelo biti, se je uresničil
med bežečimi ljudmi, ko so dihali odprtih ust od začudenja
in umirali stisnjenih ust, stisnjeni med nadstropjem in tlemi,
ko je plalo srce v nekem drugem ritmu, češ, to se ni nikoli
zgodilo,

še me je vmes preplavil val ogorčenja zaradi neznanih
pripetljajev in neugnanega življenja,

saj dodobra poznam tako sodrgo, ki se brž začne lajavo in
bevskljava zahrbtno zažirati v živo meso nedolžnosti, še celo in zlasti v
slovenskih razmerah jih tolikokrat razvidno uvidevam – že v osnovni
šoli, komunistke in komuniste ter njihove simpatizerje...

in tako se

igra

igra sveta, se igra za goli obstoj in življenje večkrat preobleče
zdaj v vojaško uniformo, potem v klovnovskega pajaca ali v delovni
kombinezon, sicer pa nastopa v manekenski modi in hodi po plačanih
pravilih skupne človeške in mednarodne igre, da bi se uresničilo vse, kar
ljubimo, ne pa teror,

bežečo množico je gledala kamera med prihajajočim ognjem in
sivim pepelom,

šele ko izgubijo, se ovedo nekateri, kaj bi lahko pravzaprav
pridobili, in kdo se bo po naključju le vrnil, kdo,

kje so polja v prvih mrzlih jesenskih dnevih, kaj premoreš,
ubogi človek, razen biti v Bogu, ko ni več nobenega prisiljenega
nasmeha in so vse stvari bežno mimogrede

in se je zagozdilo v gozd njujorških nebotičnikov

in se je zadrlo v pentagonsko krilo

v varnem dopoldnevu nepričakovano,

med pozdravi in obrisi obiskov,

srce pesnika, razparano na dvoje, med domovino in spokojne
ostanke,

...začelo se je tako, da mi je Vid povedal, ko sva se vrnila iz Slovanske knjižnice, da je na internetu bil vključen pogovorno z njujorškim WTC,

ja, fantič, kaj pa si iskal prav tam, kar 3000 uporabnikov da je bilo z mojim fantom na kanalu, na enem samem kanalu, potem pa nenadoma ta čudna vest,

in še preden sva se z mopedoma pripeljala domov, mi je nekaj namignil o nekakšnem napadu na NY, kar sem mimogrede kakor preslišal, pač ima moj najstnik spet svoje predstave,

molč je razgaljen v svojem nesmrtnem času, v pozabi, ki ne pozna imen,

doma pa, še preden sem prižgal tv, da vidim večerna prva poročila ali dnevnik,

ja, doma mi je

moj Vid izrekel, da se je letalo zaletelo v WTC v NY, tako da sem ga hotel zavreči sprva z zamahom roke, češ, kaj si spet izmišljaš, pa mi je rekel, da bom zdaj sam videl in se prepričal, ko bova prižgala tv, ker je bil on na internetu in ve, da so teroristi napadli WTC v NY, kar je ujel na hitro, ker sva prav tedaj kmalu odšla...

jaz pa sem menil, da bi bil že morda možen kakšen bombaški napad, če je spet grozil kateri od bedasto perverznh teroristov, ki pridejo z nožem, pištolo ali z bombo v veleblagovnico ali banko ter izsiljujejo, čemur pa je Vid oporekal, ker da je prišlo menda s terorjem do katastrofe in da je húdo veliko...

v Slovanski knjižnici si je Vid z avtomata natakal vročo čokolado, pil je iz plastičnega belega kozarčka, saj poznam ta okus civilizacije in kakav, ta izvleček,

kakor pri vseh avtomatih, kjer se človek ustavi podobno, v javnih prostorih, v čakalnicah, koderkoli, v letališkem in vlakovodnem prometu,

letalo je presekalo zid, zublji so oplazili smrtni čas nenadnih trenutkov sesutja,

samo nebotičniki se dvigajo v nebo, spomeniki živega življenja, nihče jih ne izdre, samo sesujejo se vase ob napadu, o kako neverjetno, z daljnimi dinozavri nad morjem, v osrčju Middle Atlantic, manhattensko, v pravokotnem cestnem omrežju, od Fifth Avenue do West in East -

in Dontown in Lower Manhattan in Midtown med 14. in 59. cesto

in Uptown,

še dlje v Bronxu, Brooklynu in Queensu, po poti za pešce čez tale Brooklyn Bridge, po poti za pešce čez tale Brooklyn Bridge,

World Trade Centre, najvišja stavba na svetu, oba 110metrska nebotičnika dvojčka sta

sesuta v prah in pepel, v okostje železa in joka, da se človeku zamegli pogled in da se pamet meša,

osuplo je v ranjenem mestu, prešinjeno v švigavih zubljih ognjene smrti.

in kaj bi rekel Minor Yamasaki v kovinsko modri barvi tega jutra,

kdo hodi po zemlji domači, kdo, Amerika?!

pa sem po tem kratkem pogovoru, s katerim me je uvedel Vid v navidez površno internetno novico, saj je moj pubertetnik bister dečko in se pogovarja tudi z Američani seveda angleško internetno, ja, sem kakor v nemar prižgal tv,

in že sem poskočil, saj je tudi slovenska tv nacionalka mirno in kakor ob tragedijah poročala mirno o napadu, najprej na prvo stolpnico,

s prenosom v živo pa še v drugo stolpnico, oba nebotičniška stolpa sta bila napadena zaznavno, videno od spodaj navzgor, od daleč,

pravzaprav sva z Vidom teroristični letalski napad na drugo stolpnico doživela v živo, moj Bog, kakor v računalniški igrici, le da tokrat smrtonosno in nevarno in v srcu moje ljube in blagoslovljene dežele Amerike,

da me je spreletelo, koliko ljudi pa mora zdaj umreti, naenkrat v tej množici bežečih nesrečnikov sem bil presunjen, že sem v skrbi pomislil na svojo Cristino, a je živa in zdrava? je vse v redu

s to mojo Njujorčanko? bi mi rekli, da je mrtva?

moj Bog! že leta si nisva pisala, kako naj jo obiščem kdaj čez leta, s kakšnim glasom se bova pozdravila, s kakšnimi očmi se bova gledala – ali je živa? nekaj je za vedno najinega, koderkoli na svetu...

...gledam po predalpski večerni tv nekakšno okroglo mizo, ki jo poskusno vodi Kuki, poročen s hčerjo profesorja biologije in matematike in našega nekdanjega razrednika, "Sultana" imenovanega, on pa, novinar, je kar nekako /malo/meščansko lezel svojčas televizijsko kvišku, namreč, so šepetali in jecljali v obrekovalnicah, ob podpori udbomafijskih botrov, a res, ne zganjajte mi hrupa,

čeprav menim, da gre njemu osebno zasluga za napredovanje celo v socialističnih moriščih, ko je moral pač marsikaj požreti, da so ga obdržali na tv kot vladni titoistični podružnici, in sem se že na njegovem začetku strinjal s tastom "Sultanom", da je res sposoben fant in smo ga imeli po svoje, Kukija, radi, ker je bil vmesnik,

namreč je vedno vskočil in pomagal, tudi pri organizaciji, če ne drugače, pa športno in z zanimanjem za tenis kot "elitni šport" in ob bratu za druge športe, poročal je tudi

o poletu na Luno

in sicer o vesoljskih poletih kar s prizorišča, toliko torej o duhovno življenjskem voditeljskem ali tv moderatorskem obzorju, v gorgijevskih figurah, torej govorniško,

in onle lipov bogec se je znebil nekaj krepko kritičnih na račun sedanjega ameriškega predsednika Georga Walkerja Busha, češ kako da je prišel po uspešnem Billu Clintonu tako rekoč na oblast, kar je

Kuki brž pretrgal in so

kazali posnetek z ameriške tiskovne konference, na kateri je spregovorila prav tisti trenutek

neka gospa o vlogi sedanjega ameriškega predsednika in da je odpotoval iz Washingtona menda v Nebrasko,

nakar je povedal predsednik Slovenske izseljenske matice, ki se je, mislim, šolal že v

sovjetski Moskvi (podobno kot vrsta bivših komunajzarjev, od ključavničarskega jugodiktatorja in hohštaplersko perverznega primitivca naprej),

ta je, namreč dobro obveščen iz dobro obveščenih krogov, spregovoril,

bi rekel, kuloarsko, kako

da je bil pravzaprav namen teroristov

napasti tudi in predsvsem

kot tarčo vašingtonsko

Belo hišo, so pa

usmerili teroristi napad samomorilno na krilo Pentagona,

kar je

izvedel menda pravočasno iz tujih virov, čeprav je škoda tudi v glavnem mestu ZDA huda in moralno zelo visoka,

ker je prav Pentagon veljal za svetovno najbolj zastraženo poslopje,

kot od nikoder je priletelo zlo in je zadelo v srce
Amerike, a za kakšno ceno?

ničkaj dolgočasno življenje v združeni Evropi, tako rekoč globalizirano, ko koprniyo nekateri po novem času in drugi po novih srečanjih in tretji po novem otroku,

in Ducciovo Skušanje Kristusa v The Frick Collection,
in Bellinijevo Zamaknjenje svetega Frančiška v The Frick Collection,

in El Grecov Jezus izžene trgovce iz templja v The Frick Collection,

in Botticellijevo Oznanjenje v The Leman Cillection,
in vsi razstavljeni v kolekcijah The Metropolitan Museuma,
in vsi ameriško razstavljeni v The Brooklyn Museumu,
in vsi razstavljeni v The Hispanic Society of America, Museum & Library,

in vsi moderno razstavljeni v The Museum of Modern Art ali še v Salomon R. Guggenheim Museum
in v Whitney Museum of American Art,
in vsi razstavljeni v njujorških zasebnih zbirkah,
in sem že preklapljal in gledal večidel nemške tv postaje in poslušal komentarje ter SKY NEWS...

z otroškimi očmi sem zrl v prizorišča razdejanja, ko so samo ljudje z ljudmi,

kakor v sanjski pesmi in daleč nekje, kjer teče uspešno življenje in je razumevanje svetlo,

in je vsaka nenadna smrt tako tuje čudna, tako tuja in nenavadna, kakor da bi se vsi njujorški taksiji ustavili ta hip,

bahaške frajlice v rutah pa so nekje na puščavskem kamenju vriskale,

trgovčič je zastoj delil baklave, ker je umrlo toliko nemuslimanskih ljudi,

objestna otročad je histerično in v deliriju vpila s čistokrvnim primerom blaznosti,

prav kakor na kakšni ljubljanski osnovni šoli med odmorom,
kakor ob papeževem obisku
v Sloveniji, ko so
se drli ljubljanski razrepenčeni otroci s psovkami in so drli vkup in so
razgrajali
na šolskih hodnikih in kakor skupaj s tovarišicami in tovariši izza
postkomunističnih zbornic
in na notranjih dvoriščih in na ulicah in po zakotjih,

kje so zaspali klasiki,
spat sem šel komaj zjutraj rano naslednjega dne, potem pa sem
si skuhal kavo in spet čepel pred tv sprejemnikom
in sem samo še spremljal gorje, ki je zadelo blagoslovljeno
deželo Ameriko...,
in kdo naj prizna poraz in kdo bo poznal dokončno zmago,
onstran Luže se je preteklost ustavila in jata golobov je preletela
čez dopoldanski zrak vznemirjena,
kje so keltska najdišča na slovenskem ozemlju,

...v ekumenski berlinski maši sem videl
berlinskega nadškofa Georga Sterzynskega, ki mu je tako
podoben po dejanju in nehanju, po dajanju in ravnanju, po besedi in
drži naš bežigrayski župnik, naš frančiškanski pater Franci Seničar, oba
v očalih, zresnjeno dobra,
in pater Mihael Judge, ta je z molitvijo spremil gasilske reševalce
in je šel v gorečem nebotičniku v smrt, daroval se je v sveti zahvali biti,
biti z Bogom,
docela sem se strinjal z nadškofovimi besedami, da velja ta maša
ne le vsem navzočim, ampak tudi vsem žrtvam,
o kako je húdo prišlo z grehom na svet,
o kako da ljudje iščemo drug z drugim tolažbo, ki jo daje šele
Bog,
o kako da se je tudi to zlo zgodilo, ne po Božji volji
predestinirano, ampak po skušnjavcu, tako je po besedah nadškofa
Sterzynskega potrebno občutiti solidarnost z vsemi žrtvami nasilja,
in prvi med žrtvami je bil sam Jezus Kristus... ,

in protestantski škof je govoril lepo in odločno, v zagovor
zahodne civilizacije in oproščenja v veri je govoril, bil je resno pretresen
in vidno umirjeno prizadet,
zvezni kancler Gerhard Schröder je lepo molil
očenaš
z drugimi, bil je kakor deček, ki prosi Očeta, naj odpusti vse
naše grehe in nas ne spelje v skušnjava,
vsa cerkev je molila in množica pred berlinsko cerkvijo,
nekateri najvišji nemški politiki so tudi lepo peli pri maši,
svečano
ekumensko bogoslužje je potekalo soglasno v enem, torej v
Bogu, ko so bili vsi božji otroci v cerkvi, neglede na najvišje in sploh
visoke politične položaje,

intervjuji z nekaterimi verniki pred cerkvijo so pokazali, da so ti preprosti ljudje povsem solidarni z ubogimi Američani, vsak je izrazil sožalje, a tudi s kančkom gorja in bridkosti zoper teroriste, ki pobijajo nedolžne,

prikazni in vizije se zvijajo in zdvajajo poslej drugače,
drugače izzvenevajo poslej ljubezenska pisma med šepeti,
drugače se premikajo podplati po ulicah in cestah, drugačne so celo sanjave oči otrok,

kakšna časovna stiska v jesenski tesnobi! nerazprta usta in nobenega poljuba,
v urah duhov in uprave, ko se je končalo vroče poletje s krikom in zaprto trgovino,
da bi bile noči temnejše in da bi pokopališča sprejela svoje luči,
da so mestne mrtvašnice tik ob cesti in neizsanjane sredi belega dne,

in je premalo le morebiti zmajevati z glavo in nejeverno buljiti vase, kakor da se bo odprl
neki drugi svetovni nazor, saj se ponavljajoči po/
snetki vrstijo zapored, da se bodo vtisnili
v spomin človeštva,
kdaj se je začela nova svetovna doba, ki bo bolj kot verjetno uredila nasprotovanje vrednotam, kulturi in civilizaciji Zahoda,
kdaj, ko se je
teror zgodil podlo in zahrbtno, strahopetno in samomorilsko,
ali organizirano tudi z notranjo pomočjo plačanih izdajalcev, saj sicer ne bi moglo kakšnih 24 oseb povzročiti toliko
vnaprej načrtovane škode in uresničiti neverjetnost dosledno koordinirano in vešče,

obenem pa bi bilo premalo vedeti, da vendar obstajajo tudi CIA in FBI in vrsta drugih, vojaških opazovalnih centrov, če že sosedska medsebojnost ne bi ničesar pomenila,

nikogar več ni, ki bi verjel v lepe pravljice kar tako, zasliševalci zveznega preiskovalnega urada delajo vsepočez dan in noč, se vozijo, pregledujejo, prisluškujejo stvarnosti, izza ihtenja nedolžnih žrtev je slišati klic po kazni, na vseh glavnih njujorških cestah in v krvni plazmi, bistré glavce mislijo vroče in hladnokrvno obenem,

bogovi so umrli kot v pljunku rdečem, v pljunku že jekleno s številko rdeče zveri, onkraj srbsko-sovjetske medvedke, ko so proslavljali četniki in vstajniki skupaj, nori na kri, grlorezci in posiljevalci, z odrezanimi dojkami devic v režavih gobcih,

rdeče se je razlila zarja tostran Alp, slovenska državni predsednik in premier sta v resnobi obsodila teroristično dejanje napada na ZDA in zahodno civilizacijo, izrekla sta pred mikrofonom ameriškemu predsedniku in ameriškemu ljudstvu v imenu Republike Slovenije iskreno sožalje in solidarno podporo, tukaj, kjer je stala nekdanj Emona, v ljubljani ljubljani, med Cankarjevim domom in Prešernovim spomenikom, koderkoli, kjer je vaška situla sredi slovenstva, kjer so Brižinski spomeniki zapisani v molitev homilije, v vaški gostilni steče govorica z domačim vincem po grlu -

v tokratnih predstavitev
ob islamskem terorju pa sem

dokaj in povsem pogrešal našega junaka Janeza, bivšega
obrambnega ministra, ki bi lahko gotovo
povedal svoje,
na njegovo besedo se lahko količkaj zanesem
in se zanesemo,
še v zakloniščih osamosvojitvene vojne, na okopih, da bo
resnično pojasnil,
o Bog, o kako je
kaj,
v bolnem času zdravih teroristov, ki upravljajo z računalniki in
imajo nemško tehnično izobrazbo, vsak s svojim peklom za
drugega, vsak bolnega duha
zdravorazumarsko, z muslimasnko zlohottnostjo sredi katedral,
s kantami za smeti sredi operacijskih dvoran,

tako so nekako na veliko govorili
naokoli po slovenski tv, čeprav so bile
nekatero ocene količkaj le "realne", menim, brez vstopnic za
Evropo,

in slovenska tv vsaj tokrat ne more *zanikati*, da Amerika moli
in da je molitev priporočil in spodbudil
sam ameriški predsednik George Walker Bush, vrhnja državna
moralna avtoriteta,

in sveti oče Janez Pavel II. v belem, ki ga je
hotel v atentatu ubiti islamski ubijalec Agca, je izrekel, da je
11. september 2001 - "črni dan za človeštvo",
izrazil je popolno podporo ZDA in solidarnost v Bogu in
medčloveško,

dogodki
so se kakor prehiteli, ameriške tv so namreč poročale

komentatorsko z vseh krajev
sveta, sproti pa
so potekale tv oddaje
v živo

s krajev teroristično prizadetih štirih prizorišč, izmenoma
in sčasoma s komentarji, da so posekali s sekirami besede
središče in so sušili besede
sredi gospodarskega življenja,

in zunanji minister, general Colin Powell se je vrnil
z obiska v Peruju, ta prijazni in dobri človek, ki je zdaj samo še
človeško pretresen, a odločen, saj gre tudi za diplomatsko obsodbo
svetovnega terorizma,

...sam sem takrat pomislil, da tega uničenja in opustošenja ni
sprožila le peščica fanatičnih samomorilcev po islamskem prepričanju,
tudi ne le kakšna neformalna skupinica zlikovcev, saj je bila teroristična
dejavnost dosledno organizacijsko usklajena in po brezobzirnosti
metodološko speljana do konca, do jutranje smrtonosne izpeljave,

čeprav tv prikazujejo šele posledično zadetke,

ne pa pred/priprav ali bostonskega letališča, le za primer, kajti
skoraj neverjetno je, da bi bili letališčniki tako nemarni, da bi dovolili
vstop teroristom kar na 4 letala,

kaj

še

potem, ko so bila letala v zraku, da ni nihče – niti policijsko –
ukrepal,

kakor da gre

za holivudske negativne supermene,

celo še priprava mentalitete na uničenje ni

stvar po sebi, *Ding an sich*, ni

reč le in zgolj "fanatizma"

in čustvenega sovraštva, ki je podkrepljeno večidel itak z iracionalnimi in zato emotivno prepoudarjenimi znamenji, torej ga je kaj lahko po afektivnosti tudi odkriti, tudi ko se oglašajo sprva tihcano grožnje v demokraciji in zoper demokracijo, z zlonamerno nakano ukano, bedenje v modro sivem jutru, ki se je raztreščilo v nič, se nadaljuje dolgoletno, z besedami rib in školjk, s ptičjim cvrkutom, ker bo pomlad prišla spet v NY in v Washington, *District of Columbia*, tam v Bellinijevo Slavje bogov in Botticellijev Poklon kraljev, da se nasmehlja še Rafaelova Mala Madona Cowper in Velika Madona Cowper v National Gallery of Art, in kakšno je Pissarovo jutro na Boulevardu des Italiens, in Emmanuel Leutze je premislil s čopičem, o kako, Washington se prepelje čez reko Delaware, kdaj že je bil 25. in 26. december 1776 ameriške osvobodilne vojne, koliko lažji zgodovinski datum od mene in tebe, na slikarskem stojalu in med ameriškimi hčerami revolucije, kopija,

...osnovni razlog za nastanek terorizma je v dejstvu, da se poraja češ v nerazvitih državah, ki bi rade bile podobne Zahodu, torej Ameriki, Evropi in Japonski... - kakor da ne bi bilo mogoče vpeljati kopalnice in osebnega računalnika in tv v gospodinjstva, koder prevladujejo razmere pogojevalnega in pogojenega terorja..., sicer pa je teror anarhoidno tudi v Evropi in v razvitih deželah, je norost na prepihu, Å, zamreženo s šopirnim smehom kakadujev v glavi,

z domačimi tujci in tujimi domorodci, medtem ko se začenja spet
nogometna tekma za prvenstvo,

in se po hodnikih nihče več ne prikaže, ni vrat v privide, ni oken
za prsluh dežja in tihote, ni praga za polsen, tukaj
navzočuje s stalnim bivališčem odsotnost, srce je izkravelo vase in je v
sinjem dnevu posinjelo kot steklo,
da se je dan prevesil skozse nekam drugam in so bila znamenja porojena
drugače,
komaj razumljivo –

...kakšna dva do tri dni
nisem mogel
zapisati o ameriški kataklizmi niti črke:
lahko sem
spremljal ameriške dnevnik in časopisje, lahko sem
bral internetno tudi zadnje vesti,
lahko sem se
naposlušal tolikero komentarjev in oddaj v živo... - a pravih besed še
nisem našel,
saj je
antropologija subkulture smrti skoraj preveč boleča, da bi jo zajel v
enem,

in... njujorško delovišče-mravljišče, Vidu sem pokazal, kako so
pridni, tisoče reševalcev je, gasilcev, policistov, odstranjevalcev posledic
terorističnega napada, jekla in betona, iskalcev spod ruševin, koliko
medicincev, krvodajalcev...,

koliko organizirano utečenega osebja, v znani protestantski etiki
in z ameriško odločnostjo, da čimbrž ali takoj
popravijo škodo, podobno kot
delujejo Američani ob naravnih katastrofah, v požarih, ob sušah in
poplavih, ob potresih...,

... to je
vojna napoved brez izrečne napovedi –
je napad na ZDA, pri čemer se islamske države sprenevedajo na
znan zvijačno strahopezdljivi način, potem ko so storile húdo, kakor da
tako rekoč nimajo kaj opracviti s "terorjem", ki so ga spodbudile,
sporovocirale in sproducirale pravzaprav same, kar kaže dosedanja
teroristična aktivnost ne le v ZDA, ampak tudi primeroma na krvavih
münchenskih olimpijskih igrah...

kdo naj prebira svoje lastne zapiske in pesmi,
kdo odčitava borzne številke,
kdo si je zaslužil svoj križ kje na pokopališču in da je ime
med sladkosnedi in odprtimi knjigami,
...Takadžistan, Pakistan, Uzbekistan, *Afganistan*, Irak, Iran... -

koliko

islamsko operetnih,
omejadno omlednih in klikarsko komunajzarsko
barabcem podobnih
uniformiranih tipov se šopiri *nad*
ubogim in zapeljanim, sfanatiziranim ljudstvom,
spet se začenja hedžra, s prevladujočim talibanstvom prav
v Afganistanu, kjer vadijo
meketave teroristične skupine za
napade po
zahodnem svetu?
- socialno življenje v teokratskih državah ostaja še naprej zatrto

-
džamija se zakrkne vase,

...fantje se zbirajo, na vojsko marširajo, bi se reklo, čeprav se
sami le prijavljajo v vojsko iz patriotskih razlogov,

ne
da

bi vedeli, ali so kakor piščanci pripravljeni biti zaklani ali
uničevati druge, niti ne vedo, smrkljarija, ne kod ne kam,
v en dar za domovino, vendar se naborni centri že nekako
polnijo,

za vojaško kosilo in redne vaje, za pretežno količjak v redu
ostriženost,
čprav predsednik George W. Bush ni oklical
v vpoklicu javne in splošne mobilizacije,
v
ZDA je vojska profesionalna in je pripravljena,
v 15' so pripravljene udariti bojni piloti koderkoli, pa ne le iz
ZDA, temveč gotovo tudi z letalonosilk,
z evropskih ali turških oporišč, koderkoli, ko vse
kaže, da bodo menda napadli hkrati na več krajih, čprav nihče
natanko ne ve,
ne kdaj ne kod vse bodo napadle ZDA, kdaj v deški nabiti
vnemi,

za trohico krvi, za mrvico krušne sredice, ko se v najemniških
šotorih fantje zbirajo, na vojsko marširajo, vražje upehani in pripravljene
na

biti ali ne biti, to ni zdaj
vprašanje med smetnjaki in čajankami, ne zdrsi med dlanmi
potomcev,
umiranje v trušču in dimu in sajah me spomni na zdvijano
inteligentno otročad samomorilcev,
in so slekli demokracijo, da bi jo posilili s svojim obrezanim
znanjem,
teroristi so vrgli na kocko obljubo življenja, z nožem so
oznanjali koran,
vsiljivci, do znorelosti smrtonosni vsiljivci, sovražniki križa in
upanja,

in Afganistanci se vendarle ljudsko
nekateri

bojijo, da bo dežela, ki so jo itak zmrcvarile dovolj državljanske
vojne,

od vasi do Kabula, se

bojijo, da jih bo ameriško bombarderstvo zravvalo z zemljo,

a onga tipčka bebastega in scuzanega islamista Osame ne

dajo kar tako, obližejo si suhe ustnice z džihadom,

niti za lepe denarce ne, da bi

se vsaj malo odkupili zatelebano telebansko

svetu, ne in ne, čeprav so

sodelovale v ozadju zoper Ameriko

nedvomno tudi druge islamske države, so poslovale z

ustrahovanjem in smrtjo,

ne pa menda neka

peščica študentov iz Združenih arabskih emiratov ali kako,

treščilo je znenada in znova in znova, reši se, kdor se more,

računalniki so leteli v nebo in nihče ni bil pripravljen umreti,

in če ni nič hudega, če je za droben hipec nasmeh v očeh,

kolikokrat umrejo pesmi, da se rodijo v slavi blagoslovljene

dežele,

prepozno je bilo za jutro in dan, prepozno zavekomaj,

in množica je tekla po cesti, da se izogne valu prahu in saj in

okleščkov,

papirji so leteli vsenaokrog, čez asfaltno resnobo,

in teror se duši v lastnem dimu obupa in sovraštva,

dva sta

študirala na visoki elektrotehniški hamburški šoli, dva

med ugrabitelji, eden je bil

pravkar pred diplomo,

in kje se je neki naučil še pilotirati ali kako, hamburški sosjedje
niso

seveda nič vedeli, s kakimi zverinami
živijo v sosedstvu, je pač mestno odtujeno,

...in verjetno ne bodo umirali nedolžni za nedolžne, kakor da je
tudi tukaj zaradi terorja sprožena fuzijsko verižna reakcija,

nekateri so že naslednjega dne po terorističnem napadu napadli
pittsburško mošejo, čemur je oporekal sam predsednik ZDA George W.
Bush kar telefonsko,

...v Evropi so turški in mohamedanski gastarbajterji tudi
obsodili nasilno dejanje svojih bratov po Alahu, saj islam menda
pomeni *mir*, ampak kakšen mir, medtem ko se sprenevedajo, kakor da
ne vedo, kako so tudi v turških asih napadali mohamedani evropsko
celino in so sultani pohajkovali po naših deželah in si jemali janičarje,
obenem pa so šli v prostovoljno smrt radi, ker da taki islamski vojščaki
menda pridejo brž v nebesa, kjer jih že čakajo pripravljene kakor
odaliske in erotično privlačne ljubice in vsakršen opoj, saj umirajo za
Alaha, kaj pa vse za vero, dom, cesarja, kaj, nič drugače?

...dogodki se zgrinjajo neprestano čez dogodke, dogodki ujeta v
objektivu izginjajo,

a se pravzaprav po vélikem poku in izza terorističnega big-benga kakor
nič ne pripeti,

samo besede, besede, besede, zlogi, črke,

molk, čeprav

seveda junaške reševalne ekipe delajo pridno ko na mravljišču, čeprav so
cerkve odprte in se oglašajo tiha molitev za žrtvami solidarno v nebo,

čeprav teče življenje tudi borzno in denarno dalje, pa naj je tudi promet
v vojnem stanju Amerike moten in kakor ohromel, vse dokler ne
polovijo vsaj potencialno nevarnih nasilnežev in arabskih barabic, ki so

se vštulili v ameriško demokratično in svobodno družbo, kjer delujejo virusno, parazitsko in človeško skrajno podlo,

...in v tekočih sredstvih, pravijo, je bil dolar oslavljen, torej je hvaležnost kakor na prepihu, na borzah po svetu je zavladata črnogledost, čeprav so se delniški tečaji po velikanskih torkovih padcih na nekaterih borzah, na primer londonski in pariški, začeli pobirati, in so spremembe indeksov nekaterih najpomembnejših svetovnih borz:

Tokio – indeks Nikkei 225 je padel za 6,63 odstotka.

Frankfurt – indeks Dax je padel za 3,28 odstotka.

London – indeks FTSE je zrasel za 2,87 odstotka.

Pariz – indeks Cac 40 je zrasel za 1,34 odstotka -

vse ameriške borze so bile 11. in 12. septembra 2001 zaprte,

kot so sporočili iz komisije za vrednostne papirje, bodo verjetno spet začele delati že dne 13. septembra 2001,

na tv zaslonih je prazno ob imenih firm, ki so delale v svetovnem trgovskem centru, pa tudi ameriška borza ne daje podatkov, tako se nekateri že bojijo recesije in me Vid sprašuje, kaj da je recesija ter mu pojasnim,

in kam potlej s plemenskim slovenskim pasje renčavim cinizmom,

kam s ciničnim rožljanjem verig na srhki koži in na rečeh vnemar,

ko mrhovinarji grizejo v jok in samoto, kvarijo otroštvo v močvirje

in močvirijo vsako solzo, da raste iz mrzlega pepela samo bodikast zasmeh,

okrutno režanje že med šolskimi klopmi in kužnim
zasramovanjem in zaničevanjem,
s sikajočimi opazkami in očitki, da se izcurlja kri iz globine
zadnjih katedral,
v zvonovih, ki zvonijo le še kamenju in prahu in sajam,
zjutraj in čez dan, prekrvavljeno v operacijskih dvorinah in kot
za šalo,
čez obzorje ni več obzorja, samo dim se dviga na malem
zaslonu,
hčere in sinovi kapitala, obglavljeni v brlogih terorističnih
priprav vnaprej,
o kako poceni smrt, povpraševanje po zvezdah, ponudba
ozvezdij,
z nadomestk iza poceni življenje, s travnimi bilkami v čudnem
soncu,

... in ko gledam spet nemško tv, izvem, da so tudi v Berlinu,
Frankfurtu in drugih nemških mestih

naslednjega dne, torej v sredo neznanci grozili z bombami, je
pač

nekako znorelo moderno in nerodno šegavo, provokativno,
čeprav zdaj oblasti že namig štejejo za zaresno grožnjo, podobno kakor
da je v zaostrenih razmerah varnostnih pasov že vojno stanje ali vsaj
obsedno stanje,

in ko Berlinčani pomislijo na Ameriko, vedo za Marshallov plan
in se spomnijo Erhardta in CDU in Konrada Adenauerja,

kaj

šele ko je prišla pomoč v težkih časih, na zračni most, ko so bili
zaradi zidu odrezani od sveta, na pilote, ki so zanje žrtvovali življenje in
na predsednika Johna F. Kennedyja z njegovim znamenitim stavkom

"Ich bin ein Berliner!",

kosti so zoglenele v prah in praznino in nihče ni nikogar
pustil na cedilu,
usta so se odprla kot vrata na stežaj,
dlani so se odprle za dobroto in molitev kvišku,
za prgišče pšeničnega zrnja je zmleta svetloba, jutranja luč *biti*,
o v krhkih zvedavih koščicah, v suhih ročicah,

tudi ko je papež Janez Pavel II. butnil ob *berlinski zid*
komunajzarstva,
zdaj je pravšnji čas, da lahko
vrnejo pomen solidarnosti in demokratično gradnjo, ko roka
roko umije,
kakor je bilo na zavojih UNRRA paketov,
kakor se še dobro spomnim izza deških let,
med polaganjem cvetja pred ameriške ustanove, na zasedanjih
vlade in v političnih krogih, ko so zamrle strankarske razprtije, pa tudi
na ulicah je komaj mogoče slutiti neizrečena vprašanja, češ ali bo
zaveznica iz severnoatlantske zveze poklicala na pomoč tudi Nemčijo, z
zagotovilom, da lahko nastopajo vojaško skupaj, saj se temu politično
nihče ni odrekel, vsaj v besedah ne,

in *slovensko vprašanje* vpije v nebo,
ali lahko
tako pošastno
teroristično napadalno uničenje sploh ostane
in bo načelno nekako v vojnem protiudaru nekaznovano?
in kaj posrka takšno vprašanje, koga posrka?
kam padejo nebotičniki stoletja, ko se sesujejo strmeče vase,
v vidnem uničenju in kakor da sploh ni res –

naslada sladke krvi bridko ogreni jutranje cvetje,

in seveda, kako pa je s slovensko varnostjo, ko pravim Vidu,
o kako smo zavarovali predsednika ZDA Georga W. Busha in
predsednika Rusije Vladimirja Putina ob obisku pri nas,
rezidenčno v Kranjski gori, da sta se lepo in varno sprehajala
naokoli,

in kaj
naj
povedo besede, kakor marnjajo upokojenci, mar
lahko teroristi res udarijo z bedno bolnim sovraštvom v
slovensko deželo,
se naj ponovi, naj res napadejo
v Evropi, ko brž
pojasnujem Vidu, o kako smo
vendarle dovolj oprezni in trezni, a brez pravega zagotovila, da
ne bo prepozno,
Vid pa meni, da smo
tukaj
nekako preveč nepomembni, v čemer se seveda moti,
saj premnoge zanima, ali lahko
teroristi udarijo tudi v Nemčiji, v Evropi...
torej mislim,
danes smo vsi Slovenci tudi Američani,
in "*Heute sind wir alle Amerikaner*," kot je na zasedanju
ubundestaga,
posvečenem ameriški tragediji, dejal
socialdemokratski parlamentarni voditelj Peter Struck,
Francozi in Italijani v svoji velenarodnosti pa ne porskó česa
podobnega,
kajti zdi se res
v solidarnem čutu za nedolžne mestne žrtve, v vrtincu raztreščenih
mrtvakov, živih ugaskov,

da smo dandanes in jutri
tako rekoč v zahodni civilizaciji in kulturi krščanstva
vsi
Američani,
kolikor se čutimo napadeni

in se spomnimo, da naj nas na vrt ne vodijo,
da besi džihadski nas ne ujamejo,
in se spomnimo kralja Matjaža in Alenčice,
prelepe mlade deklice,
vse do blažene zemlje ameriške,
gradove varvajmo zidane, kjer preštevajo zlate rúmene,

dne 12. septembra 2001 so se
oglasili zvijačni privoščljivci, norci napadači preganjači,
ki brezobzirno škodujejo z objestnimi grožnjami mimogrede,
a vedno le
"anonimno",
grozavost terorja za hip presune vsakogar, ki izve
za strahoto, a se ne šali več, saj so
pretili z napadi še prebivalcem berlinske vladne četrti,
zaradi anonimne hinavske grožnje z bombo
so morali izprazniti zunanje ministrstvo,
v Frankfurtu je policija
po telefonskem klicu ukazala izprazniti 256 metrov visoki stolp
mestnega sejmišča, brez jamstva varščine in varnosti, kakor da
uhaja
iz zamegljene razporeditve še zadnja sled otroško zaupnih
pogledov,
kakor da grozijo nevarna dejanja zdaj in tukaj z izsiljevanjem
in z dejavnostmi za smrtno porabo in pohabo, ne
da bi kdo drugi

priznal vsaj drobno napakico,
da bi se zastrmeli v medli up jutrišnjega dne,
varnostne sile se podvizajo ob vsakem nevidnem preplahu, v
zatemnjeni napravljenosti,
grožnji sta se izkazali
za prazni, kajti kdo bo odgnal hudiče, ko se nagrrejo nenadoma
z razstrelivom,
vlada dežele Hessen je kljub temu
priporočila začasno zaprtje najvišjih stavb
finančne prestolnice Evrope,
dame volijo, ko izbirajo prednike, ne pa drevo za obešence,
leščerbe in molitve na njujorških avenijah,
leščerbe in molitve ob grobnici porušenega krila Pentagona,

dihanje je silovito in v neki drugi zgodbi, ker niso še pozabili,
da so posebne policijske enote v začetku leta Gospodovega 2001,
v ulici Sigmunda Freuda in med ključavnicami iskanja in potrjevanja in
izgube
zajele štiri ljudi, ki po prepričanju kriminalistov
sodijo med sodelavce fanatičnega terorista Osame, ta tipček v
nekakšnem turbanu
za vikend pobija s tovariši nedolžne žrtve v NY in Washingtonu in
hladnokrvno drugod,
poslovneži v supermarketih hitijo po dnevni obrok v papirnati vrečki,
kamniti vsesvetni svetovni zemljevidi odhodov razkrivajo ničes
in neko drugo nebo, nebo praznine in konca,
da se stvari razstvari, ker so se stvari lotili ustrahovalci natančno
in računalniško z naštevki in izštevki vseh mogočih napak,
domnevajo, opozarjajo, tožijo in mišmašijo,
da so pripravljali vesekdo, hlapci
in zapeljivci sveta

napad na najlepše mesto v vzhodni
Franciji, saj se ve, na Strasbourg, da bi morda porušili

severni zvonik katedrale, najvišji zvonik in bi bila kri
nedolžno prelita
rdeče barve peščenca, da bi na srednjem portalu
padel Pasijon in bi spet padli biblijski preroki,
in bi se raztreščili nemški kralji in cesarji v slikanih oknih
v goli nič s Salomonovo sodbo vred,

še aprila 2001 so nemške in italijanske
oblasti

zajele še več

ljudi

in so

podali vrsto dokazov,

da so

najnevarnejši islamski fundamentalisti pripravljali napade tudi v Evropi,

Frankfurt/Main se je v sredo odločil: stolpnic

največjih nemških bank ter drugih finančnih ustanov

niso izpraznili, in Nemci

preiskujejo, nočejo kar vnaprej

obtoževati, kajti čudne zvezde sijejo pod svodom bančne mrakobne

sedanjosti,

še vedno -

in klavec iz Oklahoma Cityja, onle

sovražni Timothy McVeigh je sovražno končal,

enak z islamskimi fundamentalisti saudskega in afganistanskega rodu,

kostna moka prihodnosti se razsipa v nespravljivo pamet,

fantastični prašički krulincajo z glasom skrivnih nauk

in golih nebes med blatom in gonorejo, med tifusom in ščipom,
nobene pridige ni bilo v golih ognjenih plamenih,

in kraljevska cesta ne pelje več

iz Irana preko Balkha, Aibaga, Bāmiyāma in Kabula
v Indijo,

kjer bi stale stupe zmage,

in kdo se naj skrije v okroglastih votlinskih božjih

hramih,

kje sta bila dedek in babica v dolgih jutranjih zarjah, da je bil osvit svetel,
da ni nihče izropal onemelih grobov

ni iz zrnca njujorškega prahu in sipkega pepela,

zob za zob in glavo za glavo, Sabaktegin proti Mohamedu,
mohamedani proti budistom in Gasnavidajcem,

in kje stojijo še mesta Herat, Kabul, Balkh, Mesar –i–
Šerif, Gasni, Kelle Bist,

kdo vse

se skriva, vklenjen v gorsko verigo Hindukuša in vse proti Elbursu,
še čez črnobno tesnobno puščavo Kara Qum

v Turkmenistanu

in čez visokogorje Pamir

v Uzbekistanu,

kakšne naj so sanje, ko je zunaj sneg in pomlad,

bledikave sanje in sajaste sanje, vse do hišnega praga,

s katero tihoto hočejo mrtvi prevarati žive in z jokom živi svoje mrtvake,

kdo bo klečal pod oblaki čisto sam in oponašal ranjeno ptico, na
strmini, koder so

izumrle planšarije in planinske vasice, da je bog, oblečen v glasbo

praznikov, s krilatim duhom zamahnil kakor s svetlo sabljico,

tihotapci vpadajo v tujo domovino in padejo v svet

iz maternice črne matere zemlje sredi noči,

zgoj materialna ameriška pomoč, kruha in iger,
in poostreni domači sledni psi z vonjavim laježem čez dan,
varnostni ukrepi

nemara ne bodo zadostovali, nikomur nič ne koristi,

"Prebivalci Nemčije v teh težkih trenutkih
stojijo ZDA trdno ob strani," je v sredo
izrekel spet kancler Gerhard Schröder, pod mizo
ni bilo nobenih kart, samo en bog je, in
neki

Mohamed je njegov prerok, navsezadnje z razprodajo lastne pameti,
na razprodanem smetišču cunj in vžigalic,

bo raketni napad na daljni grobniški Kabul,

bo totalna vojna, ko pornografija muči
devico s pripravljenim jezikom?

bo Poslednja sodba vsaj povračilo in opravičenje za Pearl Harbor,
bosta spet

jedrski bombi na Hirošimo in Nagasaki, odvrženi kakor čudež v čudež
in v mesečino krvavega znamenja in pod mesečevim srpom?

že

napovedujejo čustveni kaos na mostišču in cestišču,
med roškimi jamami in drugimi grabni, med konclagerji
in bodečo žico bodočnosti do obzorja,
švistavo skozi zrak in trepetec na vekah
s komaj zdrsnjeno solzico, skoraj nevidno,
in nato strah pred prihodnostjo, zase in brez kogarkoli,
vlada se bo morala verjetno kmalu odločiti,
ali bo zaveznici sledila v morebitno maščevanje
ter v vsiljeno selitev zazibano ohriple tišine,
ko se izkoreninijo pradavne korenine,

ker svet je brez svetlobe brezsveten, je brezkrajna tema
v krajih komaj izkopanih grobov,

ob tisočeri h žrtvah terorističnega napada
je konservativna vlada v Washingtonu zanesljivo
izgubila še zadnje črke in znake večnosti,
kje je strah
pred prevozi lastnih
vojaških vrst ter krst
s kriznih žarišč
domov, o domov,
med male zaslone in monitorje računalnikov, med lov in plen,

revnim iz tretjega sveta odsvetujejo sirotkasto sirotnost,
ponujena roka sprave
odsekana
piše zadnji pozdrav in nenapisano
poslanico komurkoli, v teži domiselne tihote, s pre/
mislekom zares,

kdo je prebodel srce Manhattna in zavohal jutranjo kri
tisočeri h, kdo,
za kruh naš vsakdanji,
kdo bo na razsutih vogalih cest in avenij kupoval knjige in zgoščenke,
kdo se bo vzel po nevidnih stopnicah v katerokoli nadstropje,
saj ne morem prav verjeti, da je res,
ker je bogastvo biti tako ničesno,
ker so izginile izložbe v kašnatem drobirju in prahu in pepelu,

.. ponoči ne zaspim in ne zaspim, me mravljinči po telesu, sanje pa so kratkotrajne, polbudni sen, žirafa se pase ob kupu železja, samo njen vrat in del telesa vidim, žirafa ob nekem opustelem hribu, ob planoti smrti in vojne, kako žalostno, ne res,

..kadar zdravljene sanja repak, ki molí s Sonca, poroča o duševnem bolniku in njegovih sanjah Carl Gustav Jung, tedaj bo in je *nujno* vojna, take sanje, kot da ima Sonce erekcijo ali kako,

opoldne z Vidom
stojiva onemelo in mirno pred tv
vznak v znak
spoštovanja in so/žalovanja in z zastavo na pol drogá moliva
tiho vsak zase, da počastiva žrtve in potrdiva solidarnost
v kuhinji, pred malim zaslonom, kjer so prekinili vse programe,

...in medtem ko 14. septembra 2001 Amerika žaluje in pri maši
v njujorški katedrali molijo in pojejo
in govori slavnostni in užaloščeni predsednik ZDA,
se
kakor tovariš Milan veselo rokuje s hrvaškim tovarišem
Stipetom v Zagrebu,
prvi med prvimi, Janez čez drn in strn veselo hojladri jodljó
odpira
celjski obrtni sejem,
da se bolj kot verjetno in čisto zares
izogneta oba večerni maši,
ki jo daruje
naš
ljubljski nadškof in slovenski metropolit Franc,

tako je torej
s postkomunizmom, tudi so ljubljanski popevkarji nekako priredili
veselo Ljubljano, le kultministrica Rihterjeva je
tokrat pred slavnostjo 300-letnice Slovenske filharmonije
v Cankarjevem domu
pred koncertom in svojim govorom
le dvignila dvorano k enominuitnemu molku, vsaj nekaj,

...zunaj so

Vida napadli hudi in zlikovski pretepač Igor s svojo vsaj
osemčlansko tolpo,

vzeli so mu pisma kakor za šalo, krvavo objestni,
že so jih vrnili, kajti kaj pa če pride naval mehurjastih
pendrekov,

in so vedno v primerni razdalji, ko se režijo,
in so blatili in žalili in preklinjali ter grozili Vidu,
torej jim je že moral oddati mobitel, pa je rekel,
da je mobitel izgubil,
potegnjeno jezavi tepci, nasilni, grozljivi in grozeči
na ulicah, gangsterska sodrga
se tukaj šopiri naokoli in divja in patroljira,
ropa druge otroke ter izsiljuje, pač čefurska teroristična skupina,
nevarno,

tukaj se islamski počutijo močne, ker nihče
od tipčkov zlikovcev ne veruje v Boga, pridejo
nesramni, postavno prenažrti, objestni, o, krvavo nevarni,
prilezejo iz zakotij
in napadajo podganje sivo iz kanalizacije,

tovarišice v šoli s komunistično neprizanesljivostjo pomagajo,
tovariši psujejo čez nedolžnega otroka,
še kakšen frančiškanski pater se obrne proč -
o, kolikerič znova, se napravijo
potuhnjeno pobožne, nasmehljane, in že
udarijo z vso močjo ter v tolpah
po nedolžnem otroku,
in svetohlinstvo se dela, češ, nič
ne ve
in ga ne briga,
beži, grad gori, vino teče naj, če teče

kri, ampak ne Kri
trte, ampak kri
pretepenega Vida na cesti,
medtem ko
slovenski televizijci gobezdačijo tjavendan,
kaj
se je
zgodilo s kakšno žabico pri kakšni krajevnoskupnostni mlaki,
jih tudi nič
ne briga, ker tukaj je še
zmerom prókleti (post)komunajzarski zasmeh
vrednot in je brezobzirno uradovalna sfiženost, so gnile krpe
gnilih zastav,
navzven
vsaj tako tako,
o Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!

...zunaj dežuje mrzlo, v Ameriki je
celo dan vstajenja in največji praznik vere, je
velikonočno upanje, je
sončno upanje, je
navzlic vsemu, kljub smrti in opustošenju,
kljub ruševinam in solzam,

o kje se dviga svobodno sebstvo
med golobicami na prostem nebu,
neskončno moder in vsemogočen je
Bog, Bog ubogih in bogatih v enem,
še med neizrazitim mrmranjem ruševin in v brezcvetju,
še na pozabljenem čelu, koder so sanje umrle,
še na maziljenem čelu, koder se barvajo jutрни odsevi,

kristjani potrebujemo
Boga, v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha,
ki je v zasebni ljubezni, v tebi in meni, tukaj
in ončez, boglonaj, svet, danes
še zlasti potrebujemo drug drugega
in dobroto in vero, upanje, ljubezen, pogum

brez kolajn in odličij in našitkov, za neskončno dobroto in
usmiljenje,

potrebujemo
v duhovnem sorodstvu obhajanje,
polnomočje Duha in ponavljamo skupaj blagre
in *Govor na gori*,
smo
skupaj o Jezus! s tabo v molitvi,
in nič ni izgubljenega v Bogu, v ljubezni,

in se nekateri spet in spet sprašujejo, podobno kot naši očetje,
čemu

je

Gospod Bog

dopustil toliko zla in hudega na tem puklastem svetu, kaj se
jeziš, Gospod, se srdiš mar na nas zaradi naših grehov, zavoljo naše
občasne zlovolje in ob tolikernih nepridipravih med nami, oh Bog, kako
nas razumeš, dnô srca nam vidiš, da zapeče včasih od Tvoje svetlobe, v
večni Luči življenja,

ne ubijaj! ne kradi! ne pričaj po krivem!

in se odgrne skrivnost zla za droben hipec, čeprav v vsi
razplatenosti tisočerih umazanij in neštevilnih zločinov,
se v trenutku odgrne zavesa Zaveze in je svetlo od Tvoje
svetosti,

se odpre Pandorina skrinjica hudih reči in je ušlo
nekaj uničenja spet med nas in na svet,

in kdo je dober, Gospod, razen Tebe, kdo je dober v veseli
mladosti in živžavasto otroški radosti, kdo v daru moči in vednosti, kdo
v daru pobožnosti in strahu božjega,

kdo je dober in prijazen po svoji lastnosti,

resnično, resnično povem, Bog ni od hudega, zato je govorica
zla še vedno skrivnost, neodstrnjena skrivnost in so Jeremijeve solze v
Žalostinkah,

in kdo naj vzame nase skrivnost zla in uničenja, Gospod, med
nami šibkimi, ko se levijo kače v vašingtonskih plamenih in v njujorških
zubljih oblizane opeklosti in mehurjaste kože, ko so žrtve nemočne in so
prijatelji v osami,

saj darujemo kri na nosilih in koderkoli za naše brate in sestre,

smo med ruševinami z vami, da rešujemo svoje sončne otroke
in pobiramo izginule igrače sanj,
smo družina, ki se je tokrat žalostno zbrala k večerji, ampak
upamo, vsak zase in skupaj upamo,

sedanjost ni potuhnjena in prežeča zverca, ki vsenaokoli preži
na svoje žrtve, da napade in izpije kri, ne,
vsakdanjost ni mrhovinar, ki izkljuje oči in se zajé v prsni koš,
da izkljuje srce,
ni pritlehni prah neplodnih trenutkov,

in je poživitev v Ameriki, da se vrnemo domov svobodni,
čeprav kdaj po nevarnih poteh,
in sedanjost ni staljeno jeklo in steklo, niso kupi železja, kjer se
pase smrt s svojim apokaliptičnim molkom, niso izginule stavbe v
verižnem trčenju, ni utrujenost do pobitosti, ampak je
ustvarjalnost v Ameriki, je vse, kar dobrega prinese človek s
sabo na svet, da smo zmožni *biti*, ljubiti, čeprav kdaj celo po *biti pobiti*,
in je upanje za prihodnost, ko se bodočnost razgrinja v veri in
milosti tukaj, z usmiljenjem in v porazu, vse pa v slavo Boga,
je up nežno drhtečega srca, drhtljivega srca nepotešenosti in
večne neodžeganosti v Dobrem,
je oseba Zveličarja na križu, ki ga mora nositi vsak sam, je
ljubezen na križu in odrešenje za jutri, da prenese vsak svoje nebo in
peklo v prsah in očeh in v rokah in nogah,
je beseda svetosti za narojevanje narodov, za Duha narodov in
sreče, vsemu navkljub in vsej nesreči v nasprotje kakor pokončni križ
upanja, križ upanja proti živi smrti,
in Križani reče vsakomur: "Jaz sem s teboj!", da se nasitimo
presvetega Telesa in presvete krvi in da ni nobeno srce več zase samotno
in da ni motnih pogledov v solzah, da je dan zmage,

da Bog blagoslóvi Ameriko! glory glory aleluja! glory glory,
aleluja!

... in to moje ameriško ljudstvo, vsi ti veseli naivni ljudje na
cestah v živžavu, mar so obstrmeli v joku? se jokaš, Cristina, sklonjena v
objemu svojih?

proti sovražniku zapojem himno ljubezni, da se odpre svoboda
za vse,

ki dobro v srcu mislimo, kar nas dobrih je
ljudi, med zelišči zdravilne večnosti in prizorišči uničenja,
še

vedno med ruševinami, kakor vselej proti zlu, ki se je naselilo
med nami od zunaj, nekje nekaj tujega, kar uničuje družino in jo razjeda
navznoter,

z rutami v prodajalni in z arabskim zasmehom in s tleskanjem
kačjih jezikov,

zaprmej bo kazen huda, huda bo kazen in dolgoletna, da se bo
vedelo, kdaj in kako, in ta sovražnik bo tepen, da bo klonil in klecnil in
da se bo spokoril, vsaj enkrat, saj žrtvuje lastne otroke, ko jih oblači v
puške in pesek

in bes džaur pozablja, da žito raste v soncu in v dolgih mescih polnih
lun,

in ljudje ob manhattenskih cestah pozdravljajo svoje junake,
gasilce in rešilce, tokrat po 12urnem delavniku, potem že pride druga
izmena, tudi predsednik je med njimi, je z njihovimi svojci in so skupaj,
ja, skupaj smo,

kruha in iger

se zahoče teroristom in diktatorjem, ko se napnejo žile in zareže nož v
vrat, da iz prerezanega grla šikne in pricurlja vse kaj drugega kot krušna
beseda,

divjost je

zgnetena v testo novorojenčkov, da je

lakota nepotešljiva in žeja neodžejana, da je

glad nepotešen že v ugaslih, a še vedno živih otroških očeh in da

se naslanjajo tovarišice, ko drobijo mrvico

kruha svojim domačim ptičkom v kletkah in se zanje slačijo, da

med nabrekanjem ustnic sramno težijo o urnikih in šolskih dnevnikih,

uroki islama hočejo smrt in čutijo, kako se ruši vsesvetje v ničes
obupa, v trenutku odtrgajo s tal letalo in ga preusmerijo v ničes, mesce v
dolgih pripravah in v trenutni odločitvi za smrt, na koncu prstov je
poguba, v zrklu ugasle svetlobe, kjer luč več ne prepeva, povsod v
pretrganih čipkah pen, brez vzdih, da se v vršičkih pljuč izzeleni plesen,
se izžge strašljivo srhljivo hotenje, hotenje po smrti, iz žil pa kapljajo leta
v nedogled in pozabo,

kje je varstvo uspavank in neizštetih poštevank, zazibanih
zibelk, lesenih starih skrinj, kje so poročne bele obleke, kje so domovi
izštetih zvezdnimi utrinki, da je polnoč opoldne? kdo je vsaksebi na
obzorju, ko se dvigne sonce rúmeno skozi čarovnijo umiranja in se
prerojeva bit v novo zarjo? kdo odpira vrata še v gostoljubje? kdo v
polsnu poje o cvetju in travah in o tebi, Walt Whitman? kje so *travnje
bilke* pod bosimi otroškimi nogami?

žalostni dnevi, dež se ulije počez in v prvi jesenski mraz, ko
gasilci in reševalci delajo neutrudno, junaki udarniki, ki nikogar ne
udarijo v urah dolgoletnega čakanja na smrt, a v trenutni samoizgubi,
kakor da se ne ve, kdo je bil kriv,

kateri terorist je *državno* načrtoval pogubo ameriške sreče,
svobode in ponosa, a se je presneto uštel, tudi tokrat kot ničkolikokrat,
in kaj bi rekel Theodor Roosevelt, kaj je bilo s Pearl Harborjem
tam daleč pred leti,

kaplarček se repenči v foteljčku in se skrči čez dresersko palico
ravno pravšnje,

in že je slišati grožnje, kdo bo koga, ko muslimanski prašički
krulijo, da bodo v pomijah požrli sveto vojno,

medtem ko se je žrtvoval frančiškanski dobri pater v njujorški
molitvi, ki je živel in umrl za druge, svetniki korakajo v nebo, Satchmo
igra na zlato trobento poslednje slovo,

računalniki brlijo v prazno, ko se pokaže napis
FIRE,
ogenj je
bridko črn, še pepel in prah je
bridko sipko nebesno znamenje, ki najbrž ne bo prešlo mimo
brez zvezde repatice,
ko bi ti rad rekel, blagoslovljena bodi, Amerika, bodi srečna in
sladka,

ker so opusteli mestni kraji in so prizorišča ob mraku, koder so
poti prepletene z zaenkratnim brezpotjem,
niti plevel in ne strnišče na požganici iz dneva v dan,
odkar je neizraziti lopovski krog

pridaničev pobijal v zraku, z noži in tapetnimi noži,
tam v praznoti brezzvezdnega strahu,
da so bili letalski popotniki v poslednjosti pogumni in teroristi
pogubni,

kjer ni
ljudi, so
pošasti skrite v zasedah, nekje
blizu, čisto blizu nad ruševinami,

teroristi se vselijo v samomorilske hipce prividov,
nekam v uho,
nekam v oko,
v naročje izgubljene matere in odsotnega očeta,
in se začne z odkopavanjem porušenega mesta in z arheologijo
vsakdanjosti,

ko je jesensko ohišje kakor zamujeno,
ko se večerí na morju in je
sonce glasnejše od obljub in ni
sna in je
nespečnost, pripravljenost na iskanje sebe
v breznu brez dna, toda na poti
skozi lepše sanje, Amerika,
obljubljena dežela, dežela
svobode in domačih nasmehov,

navzgor v nebesa so letele dušice, stevardesa je
nalila skodelico kavice, nasmehnila se je, kakor da je
povsod prostor
za prijaznost in ljubezen, mimo oblakov
in premišljevanj, mimo ozračja

in švistavih ptičjih kril, mimo brnenja
ali pošumevanja letalskih motorjev,
da je vsakokrat kvišku in hitreje, varno
kakor v krošnji v kockpitu, kakor
na drevesu otroško,
ko spleza fantič prezgodaj navzgor,
o kako zaščemi smrt,
o kako prežge zapuščeno zemljo v prahu izginulih nebotičnikov,
o kako se skrivnost premeša z mrakobo, prahom in sajami
izza živega ognja, kamor noben gost več ne pride,
koder ni več svatbe ne sedmine, ne krsta ne plesa,
koder ni več nobene sobe in uradnih nasmehov, niti
zarje sredi daljnega morja in visokih stopnišč,

vsak hip naj je lepota,
duhovi mesta NY in Washingtona DC, v prenaseljeni
megli in sončni barvi
jesenskega listja,
o kako ljubim jogging in prvi čajček in kavo,

in so naposled odkrili koga živega med ruševinami
kakor v izginulem delu mestnega predela,
in ne kakor stari Rim in ne kakor Akropola,
tukaj so
drugačne stvarnejše katakombe terorja, so
razvaline od danes, v grozi razvaljenih
razvalin se dviga ostrozoba, skoraj prosojna katedrala,
ostanek lokov in obokov,

obrazi angelov drsijo vmes in potonejo na obzorju in na šepetu
ustnic,
je

prekrito s prahom in pepelom, kar
je
bilo upanje, oj v tem čudnem veku novega tisočletja,
med ruševinami je ogorčena duša reševalcev in zastava,

ko se kratko življenje zastrmi vase
in je srce zavekomaj odprto za drugega, še zrak je presenečen,
da ne bi bilo več golega trohnenja,
da se ne bi skozi ničevost vpotegnilo v vsevesoljstvo,
da ne bi goli ničes zledenel na zasrenelih ustih,
da bi ptice prepevale za novo zazidano mesto,

oj že
prižigamo svečke za umrlimi v hudem terorističnem napadu,
oj že
polagamo cvetje kar na pločnike in zmolimo očenašek
mimogrede,
težki so sadovi jeseni leta Gospodovega 2001,
pol nebo, pol zemlja,
nekaj morske vzvalovanosti in nekaj strahu, ki grabi med
grobjem,
med črnimi plastičnimi vrečkami, da še kamenje je
vrženo v večni molk iz nenadnega trušča,
samotno pred jutrnjim odpiranjem vrat

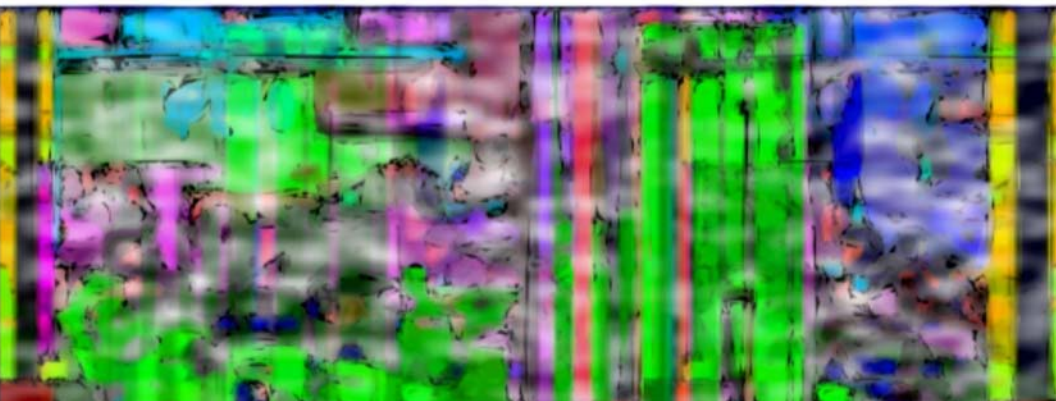
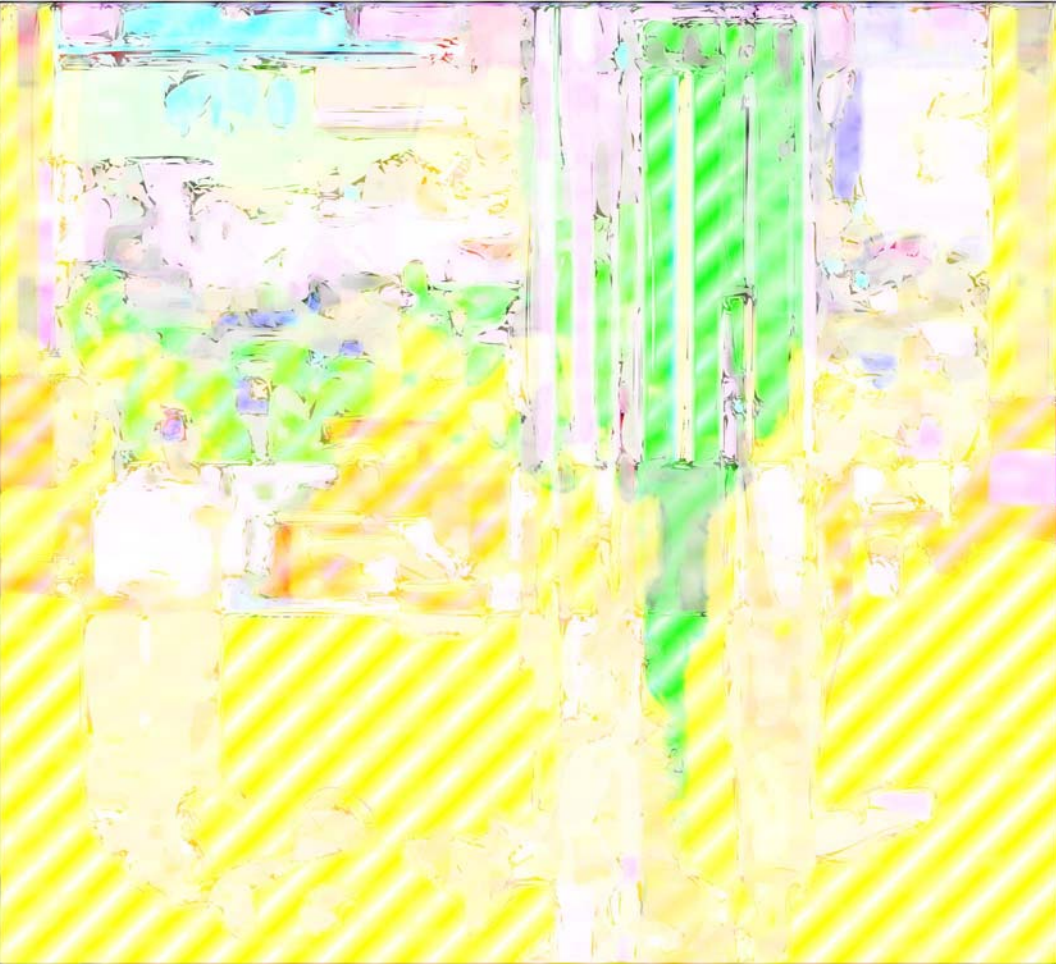
in kljub

vsemu sproščeni nasmeh, tvoj nasmeh,
Amerika!

in kdo

bo prvi

v dresu njujorških reševalcev
vrgel baseballsko žogo?

VLADIMIR GAJŠEK
AMERIŠKI SEN – JUTRNICE

I. izdaja, 2010

založila in izdala
Intelyway webmedia

za založbo
Vladimir Gajšek

uredil
Vid Gajšek

lektor
Vid Gajšek

opremil in tehnično uredil
Vid Gajšek

ilustrator
Vid Gajšek

© Intelyway webmedia 2010, Ljubljana

vladimir.gajsek@intelyway.com
vid.gajsek@intelyway.com

“AMERIŠKI SEN - JUTRNICE”

je refleksivna pesnitev v bolečem odzivu na teroristični napad 11. septembra, ki se konča optimistično:

in kljub

vsemu sproščeni nasmeh, tvoj nasmeh,

Amerika!

in kdo

bo prvi

v dresu njujorških reševalcev

vrgel baseballsko žogo?